

RETEN I NYKØBING FALSTER RETSBOG

Den 8. april 2019 kl. 08.00 holdt Retten i Nykøbing Falster offentligt retsmøde i retsbygningen.

Dommer ... behandlede sagen.

Sag BS-36047/2018-NYK

A
(advokat Gitte Nedergaard)

mod

Württembergische Versicherung AG
(advokat Jesper Ravn)

KENDELSE

Under denne sag, der er anlagt den 26. september 2018, har sagsøgeren, A, nedlagt påstand om, at sagsøgte, Württembergische Versicherung AG, tilpligtes at betale til sagsøgeren 1.012.500 kr. med tillæg af procesrente fra den 4. juli 2018.

Württembergische Versicherung AG har nedlagt påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Sagen drejer sig om, hvorvidt sagsøgte er forpligtet til at udbetale en forsikringssum til sagsøgeren i anledning af, at der er indtrådt en skade på sagsøgerens båd.

Det er ubestridt, at båden var forsikret hos sagsøgte. Det er endvidere ubestridt, at sagsøgeren tegnede forsikringen via Club Maritim 09 GmbH, der ligesom sagsøgte er hjemmehørende i Tyskland, og at sagsøgeren i den forbindelse overdrog 3% af ejendomsretten til Club Maritim 09 GmbH, hvorefter båden blev registreret i det tyske skibsregister.

Sagsøgeren har hjemting ved Retten i Nykøbing F. Sagsøgte har hjemting i Stuttgart, Tyskland.

Baggrunden for sagsøgtes påstand om afvisning er overordnet, at der ikke er indgået en forsikringsaftale mellem sagsøgeren og sagsøgte, men derimod mellem Club Maritim 09 GmbH og sagsøgte. Club Maritim 09 GmbH har ligesom sagsøgte hjemting i Tyskland, hvorfor der efter sagsøgtes opfattelse ikke er værneting ved Retten i Nykøbing F., ligesom tysk ret skal finde anvendelse.

Denne kendelse drejer sig om, hvorvidt der er værneting ved Retten i Nykøbing F. og i givet fald, om dansk eller tysk ret finder anvendelse. Spørgsmålet herom er udskilt til særskilt forhandling, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1-2. Spørgsmålet er efter parternes samstemmende anmodning herom afgjort på skriftligt grundlag.

Sagsøgerens påstand er i den forbindelse, at der er værneting ved Retten i Nykøbing F., og at dansk ret finder anvendelse, mens sagsøgtes påstand er, at der ikke er værneting ved Retten i Nykøbing F., og at tysk ret under alle omstændigheder finder anvendelse ved sagens behandling.

Kendelsen affattes uden fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 b, jf. § 218 a, stk. 2.

Parternes anbringender

Sagsøgeren har i skriftsvekslingen anført følgende anbringender:

" ...

Forsikringstager

Det bestrides, at den omtvistede kaskoforsikring blev etableret alene med Club Maritim 09 GmbH (CM) som forsikringstager.

Der henvises i den forbindelse til policen i sagens bilag 2, hvoraf fremgår, at både sagsøger og CM er anført som ejere ("Eigner") og dermed begge som forsikringstagere.

Det bestrides endvidere, at forsikringspræmien er afholdt af CM, idet denne er finansieret ved sagsøgers betaling af medlemskontingent/-gebyr til CM.

Det fastholdes således, at sagsøger er forsikringstager på policen med sagsøgte som forsikringsgiver, og at forsikringsaftalens partsforhold naturligvis ikke ændres ved, at CM har forestået det lavpraktiske i forbindelse med parternes aftaleindgåelse.

Som det også anføres i svarskriftet: "*Sagsøger fik – via medlemskabet af CM – sin båd kaskoforsikret hos sagsøgte*".

Subsidiært gøres det gældende, at sagsøger er forsikringstager sammen med CM, begge som medejere af båden, hvorved sagsøger uanset er berettiget til at anmelde den dækningsberettigede skade og kræve udbetaling af forsikringssummen, jf. bilag 2.

Forsikringsbetingelserne (sagens bilag E)

...

Det bestrides, at der gyldigt er aftalt tysk værneting og lovvalg, som anført i svarskriftet, under henvisning til følgende forhold:

Værneting

Sagsøger afventer sagsøgtes oversættelse af forsikringsbetingelserne (bilag E), men allerede idet sagsøger både er forsikringstager og en fysisk person, skal det fastholdes, at retten i Nykøbing Falster (sagsøgers bopæl og hjemting) er rette stedlige såvel som saglige værneting i nærværende sag.

Det fastholdes desuden, at domsforordningens art. 11, stk. 1, litra b finder anvendelse vedrørende værneting, ligesom det samtidig bestrides, at art. 15, stk. 1, nr. 3 kan finde anvendelse, idet sagsøger som forsikringstager på tidspunktet for forsikringsaftalens indgåelse både havde bopæl og sædvanligt opholdssted i Danmark.

Det modsatte var og er selvsagt tilfældet for sagsøgte, der har hjemsted i Stuttgart, Tyskland.

Idet der således ikke er tale om "*samme medlemsstats område*", kan domsforordningens art. 15, stk. 1, nr. 3 under ingen omstændigheder finde anvendelse.

Endvidere bemærkes, at hensynene bag ovennævnte værnetingsregler netop til-siger en beskyttelse af sagsøger som forbruger og privatperson i sager af denne karakter.

Hele formålet med de gældende - i forhold til tidligere - regler er bl.a. at beskyt-te sagsøger i det ulige og ubalancerede retsforhold til sagsøgte, der er et stort, kommercielt og dybt professionelt forsikringsforetagende, som blev grundlagt i år 1828. Det er således uberettiget, når sagsøgte søger at "gemme" sig bag et på-skud om, at forsikringsaftalen er indgået mellem CM og sagsøgte som erhvervs-drivende parter.

Lovvalg

Sagsøger afventer som nævnt sagsøgtes oversættelse af forsikringsbetingelserne (bilag E), men allerede idet sagsøger er forsikringstager, forbruger og fysisk person med bopæl i Danmark, er dansk ret det gældende lovvalg i nærværende sag.

Det bestrides, at sagsøger er bundet af lovvalgs klausulen, som anført i svar-skriftet.

Det fastholdes, at Romkonventionens art. 5, stk. 3 finder anvendelse, idet sagsø-ger er forsikringstager og forbruger. Hertil bemærkes, at Romkonventionen om-fatter den omtvistede kaskoforsikrings-aftale, jf. LBK nr. 139 af 17/02/2014, § 1, stk. 2.

Af Romkonventionens art. 5, stk. 3 fremgår, at den gælder, såfremt forsikrings-aftalen er indgået under de i stk. 2 nævnte omstændigheder. Af Romkonventio-nens art. 5, stk. 2 fremgår, at

"Uanset artikel 3 kan parternes lovvalg ikke medføre, at forbrugeren berøves den beskyt-telse, der tilkommer ham i medfør af ufravigelige regler i loven i det land, hvor han har sin bopæl,

såfremt der i dette land forud for aftalens indgåelse er fremsat særligt tilbud over for ham eller er foretaget reklamering, og han dér har foretaget de handlinger, der fra hans side er nødvendige for aftalens indgåelse, eller

såfremt den anden part eller dennes repræsentant har modtaget forbrugeren bestilling i dette land, eller

såfremt aftalen angår salg af løsøregenstande, og forbrugeren er rejst fra dette land til et andet land og har afgivet sin bestilling dér, under forudsætning af at forbrugeren rejse var arrangeret af sælgeren med det formål at formå forbrugeren til at afslutte køb".

Sagsøger gør gældende, at forsikringsaftalen er indgået under de i Romkonventionens art. 5, stk. 2 omstændigheder, idet særligt bemærkes, at alene én af ovennævnte betingelser skal være opfyldt, da der mellem hver betingelse i stk. 2 fremgår et "eller" og ikke et "og".

I nærværende sag blev forsikringsaftalen indgået mellem sagsøger og sagsøgte derved, at sagsøger modtog sagsøgtes tilbud via CM, jf. bilag B, på baggrund af sagsøgers henvendelse til CM, jf. bilag A. I forlængelse heraf blev forsikringsaftalen indgået med sagsøger som ejer og forsikringstager, jf. bilag 2.

Idet betingelserne i Romkonventionens art. 5, stk. 3, jf. stk. 2, dermed er opfyldte, kan Romkonventionens art. 3 om lovvalg ved aftale ikke finde anvendelse, som påstået af sagsøgte.

Desuden blev sagsøgtes tilbud modtaget af sagsøger på dennes bopæl i Danmark, ligesom den økonomiske interesse, der er forsikret af sagsøgte, blev realiseret i Danmark i Stubbekøbing Havn, hvor båden var opbevaret af sagsøger, og hvor risikoen således var og er beliggende.

Subsidiært gøres det derfor gældende, at lovvalget er dansk ret, idet forsikringsaftalen har sin nærmeste tilknytning til Danmark, jf. Romkonventionens art. 4, stk. 1.

Lovvalget er således dansk ret efter gældende regler om international privatret, uagtet sagsøgtes henvisning i svarskriftet til lovvalgsklausulerne.

...

Værneting

Det bestrides, at sagsøger "ved at acceptere konstruktionen med CM's medejerskab af båden" har accepteret et tysk værneting.

Det fastholdes, at domsforordningens art. 11, stk. 1, litra b, finder anvendelse i nærværende sag.

Selv hvis retten måtte finde, at sagsøger ikke er forsikringstager i forhold til sagsøgte, finder domsforordningens art. 11, stk. 1, litra b, fortsat anvendelse på værnetinget, jf. bestemmelsens ordlyd:

"En forsikringsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges... b) i en anden medlemsstat i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede el-

ler den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl..." (min understregning).

Sagsøger er således under alle omstændigheder berettiget til at sagsøge sagsøgte som forsikringsgiver ved Retten i Nykøbing Falster; dér "*hvor sagsøger har bopæl*".

Hertil bemærkes, at hele formålet med de EU-retlige regler i domsforordningens art. 11, stk. 1, litra b, er at beskytte sagsøger som forsikringstager og forbruger i sager som denne over for værnetings-bestemmelser konciperet af store, kommercielle og dybt professionelle forsikringsforetagender som sagsøgte.

Det bestrides, at sagsøgte kan omgå nævnte EU-retlige beskyttelse af sagsøger under henvisning til domsforordningens art. 15, stk. 1, nr. 3, der ikke finder anvendelse i nærværende sag, idet sagsøger er forsikringstager, som anført ovenfor, jf. også bilag 5 og 6 nedenfor.

Retten værneting er Retten i Nykøbing Falster.

Lovvalg

Af bilag 2 og 4 fremgår, at aftale er indgået mellem sagsøger som forsikringstager og sagsøgte som forsikringsgiver.

Det fastholdes, at Romkonventionens art. 5, stk. 3, jf. art. 5, stk. 2, finder anvendelse:

"Uanset artikel 3 kan parternes lovvalg ikke medføre, at forbrugeren berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af ufravigelige regler i loven i det land, hvor han har sin bopæl".

Og:

"Uanset artikel 4 er en aftale, der er omfattet af nærværende artikel, i mangel af et lovvalg i henhold til artikel 3 undergivet loven i det land, hvor forbrugeren har sin bopæl, såfremt den er indgået under de i stk. 2 nævnte omstændigheder".

Alene én af de i art. 5, stk. 2 nævnte omstændigheder skal foreligge, jf. replikken.

Af bilag B fremgår, at sagsøgte ved CM har "*fremSAT særligt tilbud over for*" sagsøger.

Det er ubestridt, at CM bl.a. via deres hjemmeside foretager "reklamer" i Danmark over for danske bådejere på dansk, herunder over for sagsøger.

Desuden bemærkes, at sagsøger i Danmark, dét land hvor sagsøger har bopæl, "har foretaget de handlinger, der fra hans side var nødvendige for aftalens indgåelse".

Havde sagsøger ikke taget initiativet, var den omtvistede forsikringsaftale selvsagt aldrig kommet i stand.

Der hersker dermed ingen tvivl om, at betingelserne i Romkonventionens art. 5, stk. 3, jf. art. 5, stk. 2, er opfyldte, hvorfor lovvalget under alle omstændigheder er det land, hvor sagsøger har sin bopæl som forbruger, forsikringstager og privatperson, nemlig Danmark.

Da Romkonventionens art. 5, stk. 3, jf. art. 5, stk. 2, finder anvendelse, kan hverken Romkonventionens art. 3 eller art. 4 finde anvendelse (lex specialis).

Se hertil i øvrigt kontraktkonventionslovens (LBK nr. 139 af 17/02/2014) § 1, stk. 2, hvoraf fremgår, at Romkonventionens bestemmelser finder anvendelse på forsikringsaftaler, som dækker risici beliggende inden for EU.

Subsidiært fastholdes det, at forsikringsaftalen har sin nærmeste tilknytning til Danmark, jf. Romkonventionens art. 4, stk. 1, idet sagsøger modtog tilbuddet på dennes bopæl i Danmark, jf. bilag B, hvor den økonomiske interesse, der er forsikret af sagsøgte, blev realiseret i Danmark i Stubbekøbing Havn, hvor båden var opbevaret af sagsøger, og hvor risikoen således var og er beliggende, jf. bilag 1.

Rette lovvalg er dansk ret.

..."

Sagsøgte har under skriftsvekslingen anført følgende anbringender:

"...

Ad værneting:

Sagsøgte gør gældende, at sagen skal afvises, idet rette værneting er i Stuttgart, hvor sagsøgte har hjemting. Sagen bør derfor afvises af Retten i Nykøbing Falster.

Det er noteret, at sagsøgte henviser til EU-domsforordningens art. 11, stk. 1, litra b som belæg for, at sagen kan anlægges ved sagsøgers værneting i Danmark. Det fremgår af denne bestemmelse, at en forsikringsgiver kan sagsøges ved retterne i den medlemsstat, på hvis område forsikringsgiveren har

bopæl eller i en anden medlemsstat i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren på det sted, hvor sagsøger har bopæl.

Det fremgår imidlertid af domsforordningens art. 15, stk. 1, nr. 3, at bestemmelsen kan fraviges ved en aftale om værneting, der er indgået mellem en forsikringstager og en forsikringsgiver, som på tidspunktet for forsikringsaftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme medlemsstats område, og hvorved retterne i denne medlemsstat tillægges kompetence også i tilfælde af, at skadetilføjelsen er foregået i udlandet.

Da **forsikringstager** i henhold til den hos sagsøgte tegnede forsikring er CM, og da forsikringsaftalen er indgået mellem CM og sagsøgte den 29. juni 2017, så finder domsforordningens art. 15, stk. 1, nr. 3 anvendelse. Det fremhæves herved, at såvel CM (som forsikringstager) som sagsøgte (som forsikringsgiver) havde hjemting i medlemsstaten Tyskland på tidspunktet for forsikringsaftalens indgåelse, og det er - som anført ovenfor - direkte angivet i forsikringsbetingelsernes pkt. 15.1, at værnetinget ved en eventuel tvist skulle være Tyskland.

Det bemærkes i tillæg hertil, at samtlige sagens elementer (bortset fra As nationalitet og skadestedet) har tilknytning til Tyskland.

Således har sagsøger ved etablering af medlemskabet hos CM netop valgt at lade sit lystfartøj registrere i det tyske skibsregister, og sagsøger har - som et led i medlemskabet - overladt 3% af ejerskabet til lystfartøjet til CM med henblik på, at CM kunne etablere forsikring for båden i Tyskland, hvorved A kunne spare den danske afgift på kaskoforsikringer for lystfartøjer.

Ad lovgrundlag:

I tillæg hertil gør sagsøgte gældende, at uanset værnetingsspørgsmålet, så skal sagen bedømmes efter tysk ret, idet dette er aftalt mellem parterne i forsikringsaftalen, bilag C, pkt. 16.

Det fremgår af Romkonventionens art. 3, stk. 1, at en aftale som udgangspunkt er underkastet den lov, som parterne har vedtaget. I dette tilfælde er forsikringsaftalen indgået mellem CM og sagsøgte, men sagsøger gør - som sikret - krav under aftalen, og er dermed bundet af lovvalgsklausulen.

Sagsøger har i stævningen angivet, at sagen skulle være undergivet dansk ret med henvisning til Romkonventionens art. 5, stk. 3. Denne bestemmelse omfatter imidlertid alene forbrugeraftaler, jf. art 5, stk. 1, og forsikringsaftalen er indgået mellem CM og sagsøgte, som begge er erhvervsdrivende.

Anvendelsen/påberåbelsen af art. 5, stk. 3 forudsætter endvidere, at forsikringsaftalen er indgået under de omstændigheder, der er oplyst i art. 5, stk. 2. Dette er **ikke** tilfældet, idet fremhæves, at sagsøger bærer bevisbyrden herfor, og denne bevisbyrde er helt åbenlyst ikke løftet.

Udgangspunktet, hvorefter en aftale underkastes den lov, som parterne har vedtaget, må således være gældende, idet i øvrigt bemærkes, at under alle omstændigheder skal en kontrakt afgøres efter loven i det land, som sagen har sin nærmeste tilknytning til, jf. konventionens art. 4, stk. 1.

Der er heller ikke på dette punkt nogen tvivl om, at kontrakten/forsikringsaftalen har nærmest tilknytning til Tyskland, hvor forsikringstageren CM og sagsøgte begge har domicil, ligesom aftalen blev indgået i Tyskland og er formuleret på tysk.

Slutteligt bemærkes det, at sagsøgte slet ikke udbyder sine forsikringer/tegner forsikringer til forsikringstager uden for Tyskland. Dette hverken via filialvirksomhed eller grænseoverskridende forsikringssalg. Dette taler tillige for, at sagen skal afgøres efter tysk ret.

Sammenfattende gøres det til støtte for den nedlagte afvisningspåstand gældende,

at Domsforordningens art. 11, stk. 1, litra b ikke finder anvendelse, idet der er indgået en forsikringsaftale mellem parterne (forsikringstager CM og sagsøgte), hvorved værnetingsspørgsmålet er reguleret, således at art. 11, stk. 1, litra b er fraveget, jf. art. 15, stk. 1, nr. 3.

at sagen derfor skal afvises, idet rette værneting er Tyskland i henhold til forsikringsaftalen indgået mellem CM og sagsøgte, som sagsøger støtter sin ret på,

at Romkonventionens art. 5, stk. 3 ikke finder anvendelse, idet der ikke er tale om en forbrugeraftale, og idet aftalen ikke er indgået under de i art. 5, stk. 2 angivne omstændigheder,

at det rette lovvalg er tysk ret, som udtrykkelig er anført i forsikringsaftalen mellem parterne, jf. art. 3, stk. 1 og forsikringsbetingelsernes pkt. 16,

at sagsøgte i øvrigt påstår frifindelse og i det hele forbeholder sig samtlige indsigelser og anbringender i relation til sagens materielle forhold.

...

Det fastholdes, at sagen skal afgøres efter tysk ret, idet aftalen er indgået mellem CM og sagsøgte, der begge havde bopæl i Tyskland på tidspunktet for afslutningen, og idet disse parter har aftalt i den indgåede forsikringsaftale, at tysk ret finder anvendelse, jf. bilag E, pkt. 16.

Lovvalg ved aftale:

Efter Romkonventionens art. 3, stk. 1, er en aftale som udgangspunkt underkastet den lov, som parterne har vedtaget finder anvendelse.

I nærværende sag hersker der ikke tvivl om, at det fremgår udtrykkeligt af forsikringsaftalens bestemmelser, at tysk ret finder anvendelse.

Det bestrides (igen), at der er tale om en forbrugeraftale, og at undtagelserne i Romkonventionens art. 5 finder anvendelse.

Romkonventionens art. 5, stk. 2, nævner tre omstændigheder, hvorunder en forbrugeraftale kan være indgået for, at udgangspunktet om lovvalgsaftale fraviges:

- 1) Der er fremsat særligt tilbud eller reklamering over for forbrugeren i bopælslandet, og han dér har foretaget nødvendige handlinger for aftalens indgåelse,
- 2) Den anden part eller dennes repræsentant har modtaget forbrugers bestilling i bopælslandet,
- 3) Aftalen angår salg af løsøre, og forbrugeren er rejst fra bopælslandet til et andet land og har afgivet sin bestilling dér, under forudsætning af at forbrugers rejse var arrangeret af sælgeren med det formål at formå forbrugeren til at afslutte køb.

Ingen af betingelserne i art. 5, stk. 2, er opfyldt i relation til indgåelsen af forsikringsaftalen hos sagsøgte, idet det indledningsvist gentages, at **forsikringstager** i henhold til den tegnede forsikring er CM og ikke sagsøger. Forsikringsaftalen er indgået mellem CM, som i forsikringsaftaleforholdet er forsikringstager, og sagsøgte i Tyskland og under tyske forsikringsvilkår.

Selv hvis det måtte lægges til grund, at sagsøger er forsikringstager, så er betingelserne i art. 5, stk. 2 ikke opfyldt. Således kan det lægges til grund, at

- 1) sagsøger selv kontaktede CM med henblik på indgåelse af medlemskab, jf. bilag A, hvorved der ikke er fremsat særligt tilbud over for ham. CM tog herefter på eget initiativ kontakt til sagsøgte for at tegne forsikring. Der er

således på intet tidspunkt fremsat særligt tilbud til eller foretaget reklamerings over for sagsøger, hverken i forbindelse med indgåelse af medlemskab i CM eller ved indgåelse af forsikringsaftalen med sagsøgte.

- 2) CM modtog sagsøgers ansøgning om medlemskab i Tyskland, hvor CM har domicil, og sagsøgte modtog ansøgningen om forsikringstegning i Tyskland, hvor sagsøgte har domicil.
- 3) aftalen angår ikke salg af løsørestande, hvorfor denne bestemmelse ikke har relevans.

Romkonventionens art. 5, stk. 2, kan således ikke under nogen omstændigheder medføre, at udgangspunktet om, at der er indgået en gyldig lovvalgsaftale i art. 3, stk. 1, fraviges.

Lovvalg uden aftale:

I det omfang der ikke er foretaget et gyldigt lovvalg i henhold til Romkonventionens art 3, er aftalen underkastet loven i det land, som den har sin nærmeste tilknytning til, jf. art 4, stk. 1, idet der er formodning for, at aftalen har sin nærmeste tilknytning til det land, hvor den part, som skal præstere den for aftalen karakteristiske ydelse. Det vil sige i dette tilfælde forsikringsgivers land.

Det gøres således supplerende gældende, at sagen har nærmest tilknytning til Tyskland, hvor forsikringstager CM og sagsøgte begge har domicil, hvor aftalen blev indgået, og hvor den for forsikringsaftalens karakteristiske ydelse skal præsteres. Aftalen er endvidere formuleret på tysk, ligesom sagsøgte slet ikke udbyder sine forsikringer/tegner forsikringstager uden for Tyskland, idet sagsøgte ikke her koncession hertil.

Selv i det tilfælde, hvor retten måtte komme frem til, at der ikke er indgået en gyldig lovvalgsaftale jf. art. 3, medfører sagens tilknytning til Tyskland, at tysk ret finder anvendelse, jf. art. 4.

..."

Retten bemærkninger

Efter domsforordningens art. 11, stk. 1, pkt. b) kan en forsikringsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, sagsøges af forsikringstageren i en anden medlemsstat ved retten på det sted, hvor forsikringstageren har bopæl.

Spørgsmålet i sagen er i første omgang, om forsikringen må siges at være tegnet af sagsøgeren.

Sagsøgeren er forbruger og ejer 97% af båden, mens Club Maritim 09 GmbH ejer 3%, idet sagsøgeren har overdraget 3% af båden hertil i forbindelse med, at forsikringsaftalen skulle indgås.

I forsikringspolicen i bilag 2 står såvel sagsøgeren som Club Maritim 09 GmbH anført som ejer, og der er ikke anført hvem, der er forsikringstager.

Sagsøgte har oplyst, at man ikke har koncession til at drive forsikringsvirksomhed uden for Tyskland.

Uanset at Club Maritim 09 GmbH også formelt er ejer af en mindre del af båden, og at dette har muliggjort registrering i det tyske skibsregister, finder retten, at der er tale om en konstruktion, hvor Club Maritim 09 GmbH er indskudt som et mellemed af omgåelsesmæssige hensyn. Retten finder således, at det reelt er sagsøgeren, der er forsikringstageren, og at dette må have stået sagsøgte klart ved tegningen af forsikringen.

Under disse omstændigheder er der værning ved Retten i Nykøbing F.

Spørgsmålet er herefter, om sagen skal behandles efter dansk eller tysk ret.

Efter art. 3 i Romkonventionen er en aftale underkastet den lov, som parterne har vedtaget. Lovvalget skal være udtrykkeligt eller fremgå med rimelig sikkerhed af kontraktens bestemmelser eller omstændighederne i øvrigt.

Der fremgår intet om lovvalg i policen i bilag 2 eller i de forsikringsbetingelser på dansk, som er udstedt af sagsøgte, og som er fremlagt som bilag 5-6. Rammebetingelserne fra Club Maritim 09 GmbH i bilag D, hvori der henvises til tysk ret, er ikke af en sådan karakter, at det må lægges til grund, at sagsøgeren og sagsøgte har aftalt tysk ret. Der er således ikke efter art. 3 aftalt tysk ret mellem parterne.

Efter art. 5, stk. 3, jf. stk. 2 i Romkonventionen er en aftale i mangel af lovvalg efter art. 3 undergivet loven i det land, hvor forbrugeren har sin bopæl, såfremt der i dette land er fremsat særligt tilbud over for forbrugeren, eller der er foretaget reklamering, og han der har foretaget de handlinger, der fra hans side er nødvendige for aftalens indgåelse.

Club Maritim 09 GmbH reklamerer ubestridt i Danmark, og der er som bilag B fremsendt et tilbud på dansk til sagsøgeren fra Club Maritim 09 GmbH om medlemskab, indeholdende forsikringsdækning, hvilket tilbud sagsøgeren har

accepteret. Under disse omstændigheder er det efter Romkonventionens art. 5, stk. 3, jf. stk. 2, dansk ret, der finder anvendelse under sagens behandling.

Derfor bestemmes:

Retten i Nykøbing F. er rette værneting i sagen, og dansk ret finder anvendelse under sagens behandling.

Sagen udsat.